

LA MAINADA MALTRACTADA.

Una reflexió sobre la pederàstia

Recentment un nadó de nou mesos era presa de les manifestacions amoroses dels seus pares i presentava una fractura òssia. Hi ha amors que maten. Qui ho comentava, deia amb sorpresa que la mare era universitària i el pare corredor d'assegurances; és a dir que s'havia donat un pas qualitatiu. Fins ara semblava que tan sols la manca d'estudis era condició sine qua non per adquirir certes patologies, patrimoni de cors-durs. La mainada està indefensa, la societat està desprotegida, ser persona i conviure en comunitat és una situació de risc.

Rousseau, creador del concepte de nen, buscava un model d'educació diferent -possiblement degut a la mare que no va tenir-. Proposava salvar a la infància de la contaminació dels adults. Això era tant com dir que l'infant era un innocent ("tabula rasa") que amb el pas del temps en fer-se adult, oblidant la seva infància, es transformava en aquest contaminador.

Però no, la infància no és tan perfecta per sort. No som animals. Rebem tant d'amor, tantes paraules, tants afectes i tantes mancances que restem marcats eternament. Sant Agustí en "Les Confessions" ja ens parla de l'odi del nen petit quan observa com el seu germà de llet li roba el pit de la mare. Freud és el primer que va posar en dubte la suposada innocència infantil al qualificar, en base a les observacions seves i les que li presentaven els seus deixebles, al nen com a un "pervers polimorf", és a dir que d'aquests "locos bajitos" ratllaven sentiments d'amor-odi. Però, aquesta perversió -gens perillosa-, no era res més que reconèixer una realitat. El que si és cert és que d'aquesta estopa, d'aquesta base psíquica, es formarà la

Pederàstia

Escrito por I. Rebollo

Domingo, 10 de Julio de 2011 18:34 - Actualizado Viernes, 15 de Julio de 2011 17:49

perversió de l'adult. Realitat que en alguns, amb el pas del temps deriva en conductes sexuals que a tots ens fan tremolar al pensar com l'ésser humà, és generador, és capaç de tanta maldat,

La mainada està de moda. Els pederastes, aquests que surten en les notícies, la majoria amb títols universitaris i càrrecs importants en certes esferes de poder, estan fent l'agost a costa de la innocència.

Dues condicions es donen cita: Per una banda l'elecció d'un objecte (el nen-a) per a la satisfacció de les seves pulsions sexuals. Per una altra, una alta economia que permeti la compra de la puresa. La qüestió econòmica facilita la pràctica de certes perversions. Qui sap si la congelació salarial no és una pràctica terapèutica del govern central?

La proximitat familiar i la violència fan la resta. Què pot pensar el nen de la utilització que s'està fent d'ell?. Estem assistint a un predomini de les patologies del fer sobre les del dir; i quan els fets desplacen les paraules els efectes poden ser devastadors.

No es tracta de perseguir a les persones per les seves tendències sexuals, sinó pels objectes per a satisfer-les, en especial quan aquests objectes són nens i nenes. Castracions químiques en alguns estats, el pes de la llei, condemnes en presons...

Podem abordar el problema des del deteriorament patològic, com una desviació de les tendències "normals" o com un problema de llibertat; és a dir: Què podem fer amb ells?. Des del primer aspecte ens preguntaran què es pot fer clínicament amb aquestes persones. Alguns fins i tot, observaran que se'ls podria orientar sexualment en una altra direcció. Tristament no és així. Quan es decideix l'orientació sexual és impossible controlar el desig. Més encara: No senten culpabilitat del seu acte i per tant difícilment visiten l'especialista, no volen canviar res de la seva vida. El jo no és l'amo de la seva pròpia casa, vull dir que hi ha una lògica perversa. Per últim podem parlar si és èticament correcte pretendre canviar aquestes perversions respecte de l'objecte: Cauríem en el mateix que intentem corregir. Si ells abusen amb mitjans violents, ofertes econòmiques, autoritat parental..., i si nosaltres ens erigim en controladors de la moral, donaríem raó a aquells que pensen que tota praxis es basa en l'exercici d'un poder.

Per altra banda està l'aspecte de la seva llibertat. Això hauria de fer reflexionar als

Pederàstia

Escrito por I. Rebollo

Domingo, 10 de Julio de 2011 18:34 - Actualizado Viernes, 15 de Julio de 2011 17:49

representants de la justícia que associen perversió a delinqüència i els hi donen les mateixes sentències punitives. Si la justícia té com a funció la reinserció del reu, el seu engarjolament no ho soluciona. Si el bon comportament és circumstància que atenua de càstig, el pervers al no trobar l'objecte de la seva perversió en la presó, es transforma en una excel.lent persona; perfecció que s'espantia quan torna a trobar-se amb la situació propícia per satisfer la seva pulsó, es a dir el carrer, la llibertat. La presó no moralitza.

Pot ser tan sols ens resta la possibilitat de denunciar amb qualsevol penyora blanca o multicolor - la innocència no té per què ser blanca - el nostre més radical rebuig.